

NORGES HØYESTERETT

Den 23. mai 2014 avsa Høyesterett dom i

HR-2014-01079-A, (sak nr. 2013/2278), sivil sak, anke over dom,

Oppegårdveien 2 AS

(advokat Svein Andersen – til prøve)

mot

Akershus fylkeskommune

(advokat Jarle W. Holstrøm – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Noer**: Saken gjelder anke over overskjønn. Spørsmålet er om veglova § 30 innebærer et forbud mot parkering innenfor byggegrensen langs offentlig vei, og om ekspropriasjon av parkeringsplass innenfor grensen gir rett til erstatning.
- (2) Eiendommen gnr. 133 bnr. 139 i Ski kommune var eid av Eva Fjeld Hoftvedt, Rune Fjeld og Grete Gangnes Fjeld. Eiendommen ligger på hjørnet av Nordbyveien og Oppegårdveien. Det er én bygning på tomten, med forretning i første etasje og bolig i andre etasje. Mellom forretningen og Nordbyveien er det en asfaltert plass som blant annet brukes som parkeringsplass for forretningens kunder.
- (3) Ski kommunestyre vedtok 18. juni 2008 reguleringsplan med formål å bedre fremkommeligheten og trafiksikkerheten på den aktuelle strekningen, blant annet ved etablering av sykkelfelt og fortau. Gjennomføringen av planen innebar at eiendommen måtte avstå en stripe areal mot Nordbyveien, blant annet deler av parkeringsplassen. Det ble 11. juli 2012 fattet vedtak om ekspropriasjon av 53 m² av tomten.
- (4) Statens Vegvesen anla skjønn for Follo tingrett til fastsettelse av ekspropriasjonserstatningen ved skjønnsbegjæringer av 10. april 2012 og 16. juli 2012.
- (5) Follo tingrett avsa 23. oktober 2012 skjønn med slik slutning:

- "1. De saksøkte ytes slik erstatning som angitt ovenfor.
2. Statens Vegvesen Region Øst betaler i saksomkostninger til Aasta Alsaker, Ilse Gerecke, Veronica Rønning, Fredrik Skarnæs Hansen, Siv Elin Groven, Terje Edseth, Elisabeth Markan, Bjørn Hrobjartsson, Eva Fjeld Hoftvedt, Rune Fjeld, Grete Gangnes Fjeld, Anne-Karine B. Hågensen, Georg Hågensen, Marit Helen Solvang, Karl Henrik Solvang og Frank W. Aas v/advokat Svein Andersen kr. 207 725 – tohundreogsjutusenjuhundreogtjuefem –. Oppfyllelsesfristen er 2 – to – uker fra forkynnelse.
3. Hilde Karine S. Johansen og Frode G. Johansen tilkjennes ikke saksomkostninger."
- (6) Tingretten kom til at ekspropriasjonen førte til at en parkeringsplass på eiendommen gikk tapt. Ut fra en differansebetragtning satte tingretten den samlede erstatningen for tap av areal og parkeringsplass til 125 000 kroner, tilsvarende 2 358 kroner per kvadratmeter.
- (7) Statens Vegvesen krevde overskjønn. Borgarting lagmannsrett avsa 23. september 2013 overskjønn som for Nordbyveiens del hadde slik slutning:
- "2. Statens Vegvesen betaler 80 000 – åttitusen – kroner i erstatning til eierne av takst nr. 67, Eva Gangnes Fjeld Hoftvedt, Rune Fjeld og Grete Gangnes Fjeld. ...
4. I saksomkostninger for lagmannsretten betaler Statens Vegvesen 111 500 – etthundreogellevetusenfemhundre – kroner til eierne av takst nr. 67, Eva Gangnes Fjeld Hoftvedt, Rune Fjeld og Grete Gangnes Fjeld."
- (8) Lagmannsretten kom til at tapet av parkeringsplassen ikke ga rett til erstatning, siden parkering ikke var lovlig innenfor byggegrensen slik den var før den nye planen, jf. veglova § 30. Erstatningen ble derfor redusert til 80 000 kroner.
- (9) Eierne av Nordbyveien anket til Høyesterett. Anken gjaldt rettsanvendelsen knyttet til anvendelsen av veglova § 30.
- (10) Nordbyveien er seinere overdratt til selskapet Oppegårdveien 2 AS, som har trådt inn i saken etter samtykke fra ankemotparten.
- (11) Den ankende part, *Oppegårdveien 2 AS*, har i korte trekk gjort gjeldende:
- (12) Det er feil når lagmannsretten har kommet til at veglova § 30 inneholder et forbud mot parkering innenfor byggegrensen. Hverken lovens ordlyd, forarbeider eller formålet med bestemmelsen gir støtte for en slik forståelse. Teoriens standpunkt om at parkering er omfattet av bestemmelsen savner rettskildemessig dekning. Legalitetsprinsippet tilsier at et forbud som dette ikke tolkes lenger enn det som har klar støtte i ordlyden.
- (13) Oppegårdveien 2 AS har lagt ned slik påstand:
- "1. Lagmannsrettens overskjønn oppheves og hjemvises til ny behandling.
2. Oppegårdveien 2 AS tilkjennes sakens omkostninger."

- (14) Ankemotparten, *Akershus fylkeskommune v/Statens Vegvesen Region Øst*, har i korte trekk gjort gjeldende:
- (15) Lagmannsrettens rettsanvendelse er riktig. Det går fram av forarbeidene til veglova § 30 at den var ment å ha et vidt anvendelsesområde. Formålet med bestemmelsen er blant annet trafikksikkerhetshensyn, og dette må stå sentralt ved tolkningen. Begge deler tilsier at parkering i byggeforbudssonen er ulovlig. Både teori og underrettspraksis støtter dette synet.
- (16) Normen etter § 30 må forstås slik at bestemmelsen setter forbud mot gjennomføring av tiltak eller plassering av gjenstander som etter sin art og størrelse vil komme i konflikt med lovens formål om trafikksikkerhet eller mot formålet om å legge til rette for eventuelle seinere veitutvidelser.
- (17) Akershus fylkeskommune v/Statens Vegvesen Region Øst har lagt ned slik påstand:

"1. Anken forkastes.

2. Akershus fylkeskommune v/Statens Vegvesen Region Øst tilkjennes sakens omkostninger for Høyesterett."

(18) *Mitt syn på saken*

- (19) Saken gjelder erstatningsfastsettelsen for stripeekspropriasjon av et areal på vel 50 m² som ligger langs den ene siden av den ankende parts tomt, innenfor byggegrensen for veien. Spørsmålet er om tapet av en parkeringsplass som blant annet ble brukt av kunder til forretningen på eiendommen, gir rett til erstatning.
- (20) Partene er enige om at erstatningen skal fastsettes etter differanseprinsippet, det vil si til forskjellen mellom salgsverdien for eiendommen med og uten det avståtte arealet, jf. ekspropriasjonsloven §§ 4 og 5 og Rt. 1976 side 1507 på side 1510.
- (21) Veglova § 29 fastsetter at byggegrensen langs riksveg og fylkesveg er 50 meter fra midtlinjen i veibanen, og 15 meter fra midtlinjen på kommunal vei. I denne såkalte byggeforbudssonen gjelder særlige begrensninger for rådigheten over eiendommen. Spørsmålet er om dette også innebærer et forbud mot parkering uten etter tillatelse. Partene er enige om at dersom det er forbudt med parkering innenfor byggegrensen, har den ankende part ikke krav på erstatning.
- (22) Det avståtte arealet ligger innenfor byggeforbudsbeltet langs fylkesvei 35 Nordbyveien i Ski kommune. Byggegrensen går også fram av reguleringsplanen for området av 19. mars 1981. Reguleringsplanen sier imidlertid ikke noe om parkering i byggeforbudssonen. Erstatningsspørsmålet avhenger da av forståelsen av veglova § 30, hvor det i første og andre ledd står:

"Byggverk, her òg laus kiosk, opplag eller anna større innretning må ikkje utan særskilt løyve plasserast innafor byggegrenser som er fastsette i eller med heimel i § 29.

Føresegnene i første ledd skal gjelde tilsvarande for vareramper, murar og liknande innretningar, for utsprengde og utgravne rom og for nettstasjonar og andre byggverk m.v. i tilknytning til leidningar som nemnde i § 32. Det same gjeld for gjerde som kan hindre fri sikt, dersom ikkje anna følgjer av §§ 44 flg."

- (23) Ordlyden i § 30 er vid, og likestiller bygning, opplag og større innretninger. Ut fra en umiddelbar forståelse av lovteksten er det likevel ikke naturlig å si at parkering er omfattet.
- (24) Forarbeidene gir noe veiledning for tolkningen. I veglovkomiteens innstilling fra 1951 var det foreslått at lovteksten skulle omfatte "Byggverk, ledninger, opplag eller andre faste eller løse, varige eller midlertidige innretninger av hvilken som helst art". Det ble på side 68 presisert at begrepet innretninger var "[h]ovedordet" og at dette var ment å ha en "meget omfattende rekkevidde". Formålet var at byggegrensen langs vei skulle gi *en fri arealstripe, reservert for veiformål*.
- (25) Den foreslåtte ordlyden ble noe endret av departementet, men det er ikke formuleringer i proposisjonen – Ot.prp. nr. 53 (1961–1962) Om ny veglov – som tyder på at man mente å innsnevre bestemmelsens virkeområde. For eksempel heter det i de spesielle merknadene til § 30 at man ønsket å fange opp "faste eller løse gjenstander, apparater eller konstruksjoner, hvis art i alminnelighet ikke kan nærmere bestemmes, men som er av slik størrelse at de kan hindre sikten langs vegen eller virke forstyrrende for de vegfarende".
- (26) Det er altså på det rene at man mente å favne svært vidt med reglene om byggegrenser. Uttalelsene i forarbeidene gir dessuten en indikasjon på at formålet med byggeforbudet skulle stå sentralt ved tolkningen. Dette taler for at også etablering av en fast parkeringsplass omfattes av bestemmelsen.
- (27) På den annen side er det på det rene at parkering ikke er nevnt direkte noe sted i forarbeidene, til tross for at parkering på eiendommer langs veien – også da loven ble gitt – må ha vært vanlig. Komiteen diskuterer på side 68 i innstillingen i detalj om melkeramper skal omfattes og nevner blant annet løpebaner, sirkustelt, hoppbakker og kloakkledninger som eksempler på innretninger som faller inn under bestemmelsen. Men det sies ikke noe om parkering. Når dette ikke er nevnt, kan det være nærliggende å tolke forarbeidene slik at det man har sett for seg var ulike typer byggverk, og dessuten plassering av større gjenstander langs veien på en noe mer varig og fast basis enn det vanlig parkering er.
- (28) Veglova ble endret ved lov 1. mars 1996. Ved denne lovendringen ble formålsbestemmelsen i § 1 a tatt inn. Samtidig fikk § 29 første ledd et nytt andre punktum om formålet med reglene om byggegrenser langs offentlig vei, hvor det heter:
- "Byggegrensene skal ta vare på dei krava som ein må ha til vegsystemet og til trafikken og til miljøet på eigedom som grenser opp til vegen og medverke til å ta vare på miljøsomsyn og andre samfunnsomsyn."**
- (29) At formålet er presisert på denne måten, underbygger at disse hensyn må tillegges betydelig vekt ved tolkningen av loven. Det går fram av forarbeidene at dette blant annet gjelder hensynet til trafikksikkerhet og fri sikt langs veien, og det å legge til rette for vedlikehold av veien.
- (30) Isolert sett taler dette for at også etablering av fast parkering innenfor byggegrensene omfattes av forbudet. Slik parkering vil jo etter omstendighetene kunne være minst like mye til hinder for trafikksikkerhet og vedlikehold som mange av de innretningene som utvilsomt omfattes av § 30.

- (31) Da loven ble endret i 1996, ble også byggegrensene utvidet. Dette begrunnet departementet slik i Ot.prp. nr. 60 (1994–1995) i merknadene til § 29:

"Bestemmelsen hjemler byggegrenser langs offentlig veg. ... De nærmere reglene om byggegrenseavstandene finnes i annet ledd. Disse bestemmelsene har ikke hatt slik virkning som i sin tid ble forutsatt. De påbudte avstander har ikke vist seg tilstrekkelige til å forhindre at riksvegene blir nedbygget - med den følge at antall trafikkulykker øker, farten settes ned og vegen senere kan bli omlagt/nedklassifisert. Departementet finner det derfor rimelig at byggegrensene for riksveg økes - ikke minst av hensyn til vegens naboer og samfunnet for øvrig. Departementet foreslår at det i annet ledd fastsettes følgende byggegrenser – riksveg 50 m, fylkesveg/kommunal veg 15 m, gang- og sykkelveg (uavhengig om den er tilknyttet riksveg, fylkesveg eller kommunal veg) 15 m. Avstanden skal regnes fra midtlinjen i kjørebanelen."

- (32) Departementets bemerkninger kan tyde på at det er bygninger og lignende innretninger man ser for seg, og at parkering ikke er omfattet. På den annen side går det også her klart frem hva som er de grunnleggende hensyn bak reglene om byggegrenser.
- (33) Jeg finner grunn til å trekke fram også en annen endring av veglova som skjedde samtidig. Någjeldende § 30 andre ledd sier at byggegrensene også gjelder for "vareramper, murar og liknande innretningar, for utsprengde og utgravne rom og for nettstasjonar og andre byggverk m.v. i tilknytning til ledningar som nemnde i § 32".
- (34) Dette sto før lovendringen i § 32 andre ledd. Regelen var da at disse "innretningene" ikke kunne plasseres nærmere offentlig vei enn tre meter fra veikanten. Endringen, som gjorde at også de nevnte installasjonene skulle omfattes av reglene om byggegrenser, ble begrunnet slik i merknadene til § 30:

"Departementet er imidlertid kommet til at disse innretningene i utgangspunktet bør behandles på lik linje med innretningene omhandlet i § 30 første ledd, dvs. byggverk, løs kiosk ol."

- (35) Endringene viser at departementet var opptatt av å stramme inn på reglene om byggegrenser, og at meningen var at grensene skulle omfatte innretninger av ulik karakter og størrelse.
- (36) Otto Arnulf og Erik Gauer legger i boka Vegloven med kommentarer 3. utgave til grunn at "fast parkering" kommer inn under forbudet i § 30. Også båttopplag, hesjer og halmballer er nevnt som eksempler. Synspunktene i boka har stått uimotsagt og uendret siden første utgave fra 1984, hvilket i seg selv kan være et argument for tolkningen.
- (37) På den annen side har partene ikke lagt fram praksis eller annet materiale som viser at vegmyndighetene har forstått loven slik at parkering omfattes av forbudet i § 30. Det er ikke dokumentert noen eksempler på håndheving av § 30 ved parkering på egen eiendom i form av pålegg fra vegmyndighetene.
- (38) Ankemotparten har vist til RG 2003 side 1158, hvor Borgarting lagmannsrett la til grunn at permanent bruk av et areal til lagring av snø i vintermånedene innenfor byggeforbudsbeltet var i strid med § 30. Slik snølagring er imidlertid nærmere beslektet med de eksempler på ulike innretninger og opplag som nevnes i forarbeidene enn den type parkering som vår sak gjelder.

- (39) Etablering av parkeringsplass er ellers omtalt flere steder i lovgivningen. Blant annet fremgår det av plan- og bygningsloven § 30-4 at opparbeiding av parkeringsplass skal anses omfattet av lovens regler så langt de passer. Bestemmelsen må ses i sammenheng med definisjonen av tiltak etter § 1-6, jf. § 20-1 første ledd bokstav l, som sier at etablering av parkeringsplass er søknadspliktig. Dette er det igjen gjort unntak fra i byggesaksforskriften fra 2010 § 4-1 bokstav c nr. 9, som fastsetter at følgende tiltak ikke krever søknad og tillatelse:

"Intern veg på tomt og biloppstillingsplasser for tomtens bruk som ikke krever vesentlig terrenginngrep. Unntaket omfatter også anlegg av oppstillingsplass for landbruksmaskiner til bruk på landbrukseiendom."

- (40) At forskriften gir adgang til å etablere parkeringsplass på egen tomt uten forutgående søknad, og tilsynelatende uavhengig av om biloppstillingsplassen ligger innenfor byggegrensen, kan trekke i retning av at etablering av slik parkeringsplass heller ikke er omfattet av byggeforbudet i veglova § 30. På den annen side er dette regelverk som i utgangspunktet håndheves av ulike myndigheter, og tillatelse som gis etter forskjellige regler og ut fra til dels ulike hensyn. Forskriften etter plan- og bygningsloven er derfor neppe utformet med tanke på det spørsmål som denne saken reiser.
- (41) Jeg har funnet avgjørelsen vanskelig, og avgrensningen av lovens rekkevidde kunne med fordel vært tydeligere. Rettskildene gir etter mitt syn begrenset veiledning, og peker til dels i ulik retning.
- (42) Jeg har kommet til at det ikke er grunnlag for å tolke veglova § 30 slik at den hjemler et generelt forbud mot parkering innenfor byggegrensen i situasjoner hvor hensynene bak bestemmelsen ikke kan begrunne et slikt forbud. Et slikt generelt forbud ville ha store konsekvenser om det skulle tas bokstavelig, ikke minst siden byggegrensene etter utvidelsen i 1996 nå er temmelig omfattende. Jeg viker derfor tilbake for å tolke bestemmelsen slik, selv om de generelle kommentarene i forarbeidene presiserer at bestemmelsen skal tolkes vidt.
- (43) På den annen side kan det heller ikke være grunnlag for å tolke § 30 slik at etablering av en fast parkering aldri vil kunne rammes av byggeforbudet. Tilnærmingen må her være den samme som ellers ved tolkningen av begrepene "opplag" og "anna større innretning" i § 30, som for eksempel omfatter snødeponi, eller tiltak som nevnt i Ot.prp. nr. 53 (1961–1962) på side 83: monumenter, større telt eller plastdeksler. Også for denne typen innretninger må det vurderes om plasseringen kommer i konflikt med formålet med reglene om byggegrenser. Denne vurderingen vil avhenge av mange faktorer, blant annet type vei og siktforholdene langs veien, og størrelse og karakter av parkeringsplassen og hvor den ligger i forhold til veien.
- (44) Utgangspunktet er derfor, slik jeg ser det, at en fast parkering innenfor byggegrensen ikke uten videre omfattes av § 30, men at dette vil avhenge av om parkeringen har slike konsekvenser som byggeforbudet er ment å forhindre.
- (45) Dette er en tolkning som åpner for skjønn og som ikke er like lett praktikabel som en absolutt regel. Men for det første kan jeg som nevnt ikke se at disse utfordringene prinsipielt sett er andre enn de som ellers oppstår når det skal avgjøres om et tiltak rammes av byggeforbudsreglene. Ved ekspropriasjonsskjønn vil retten dessuten ofte etter

omstendighetene måtte ta stilling til om det er sannsynlig at det ville blitt gitt slik dispensasjon som veglova åpner for, når dette påberopes. Det er for det andre grunn til å tro at avgrensningene i mange tilfelle vil bli nærmere avklart i reguleringsplaner eller i retningslinjer fra veimyndighetenes side.

- (46) Lagmannsretten bygger på at parkering innenfor byggegrensen alltid rammes av forbudet, og at det derfor er utelukket å tilkjenne erstatning for tap av parkeringsplass ved avståelse av slikt areal. Etter det resultat jeg har kommet til, er dette en uriktig rettsanvendelse, og overskjønnet må da oppheves.
- (47) Den ankende part har vunnet fram med anken og skal ha dekket sine sakskostnader for Høyesterett, jf. skjønnsprosessloven § 54. Det er krevd dekning av kostnader med 93 500 kroner med tillegg av merverdiavgift. I tillegg kommer rettsgebyret. Oppgaven legges til grunn.
- (48) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Lagmannsrettens overskjønn, slutningen punkt 2, oppheves.
  2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Akershus fylkeskommune v/Statens Vegvesen Region Øst til Oppegårdveien 2 AS 114 140 – etthundreogfjortentusenetthundreogførti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.
- (49) Dommer **Kallerud**: Jeg er enig med førstvoterende i at overskjønnet oppheves, men på et annet grunnlag enn henne.
- (50) Etter mitt syn faller parkering utenfor forbudsbestemmelsen i veglova § 30. Selv om lovens formuleringer er vide og generelle, kan bilparkering etter min mening ikke føres inn under ordlyden etter en naturlig lese måte. Alternativet "byggverk" er uaktuelt. Ut fra min språkforståelse er det også meget anstrengt å la ordinær bilparkering omfattes av lovens uttrykk "opplag". Å benevne parkerte biler, eller alminnelige parkeringsplasser, som "større innretninger" finner jeg også fremmed.
- (51) Det er tale om en begrensning av eierrådigheten som kan være inngripende, og overtredelse av forbudet er straffebelagt, jf. veglova § 61. Dersom det – til tross for ordlyden – skulle være aktuelt å la bestemmelsen omfatte bilparkering, måtte det i alle fall utvetydig fremgå av forarbeidene at forbudet er ment å omfatte også dette. Som førstvoterende har redegjort for, er dette langt fra tilfellet. En utvidende fortolkning basert på rene formålsbetraktninger er det etter mitt syn ikke rom for.
- (52) Anken bør etter mitt syn tas til følge på dette grunnlag.
- (53) Skulle det være behov for at parkering omfattes av forbudet i veglova § 30, eventuelt begrenset til større kjøretøy eller hvor trafikkforholdene gjør det nødvendig, må dette fastsettes av lovgiveren.

- (54) Dommer **Endresen:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende, dommer Noer.
- (55) Kst. dommer **Kaasen:** Likeså.
- (56) Dommer **Tjomsland:** Jeg er kommet til at anken over overskjønnet må forkastes.
- (57) Spørsmålet er om lagmannsretten har bygget på en uriktig forståelse av veglova § 30 første ledd når den ikke har tilkjent erstatning for tapt parkeringsmulighet innenfor byggeforbudsgrensen i § 29. Saken gjelder forbudets betydning ved erstatningsutmålingen ved en senere ekspropriasjon, og jeg går ikke inn på andre konsekvenser av forbudet.
- (58) Forbudet i veglova § 30 første ledd omfatter byggverk, opplag og annen større innretning. Bestemmelsens formål og uttalelser i lovforarbeidene tilsier at disse begrepene gis en vid anvendelse.
- (59) Det fremgår av flere uttalelser i lovforarbeidene at bestemmelsen i veglova § 30 tar sikte på å ivareta vegformål i meget vid forstand, jf. blant annet komiteinnstillingen side 66. Det heter her at formålet blant annet er både å hindre siktproblemer og å hindre økte omkostninger ved senere utvidelse av vegbanen.
- (60) Det fremheves i innstillingen side 68 at den tidligere veglovas spesifikasjoner av bygninger og annet som var omfattet av forbudet, ble foreslått erstattet med en mer generell uttrykksmåte "ut fra den oppfatning at enhver eksemplifisering på dette punkt er dømt til å mislykkes og bare vil føre til fortolkningsvanskeligheter. Oppramsingen av forskjellige arter byggverk m.m. vil lett gi anledning diskusjoner om at ikke-nevnte ting må kunne anbringes, hvilket vil kunne være i strid med det prinsipp som ligger bak forslaget om en fri arealstripe: at den skal være reservert for vegformål." Det heter videre at "Uttrykket 'faste eller løse' knytter seg som generell analogi til det konkrete uttrykk 'byggverk, -- opplag' og angir at ikke bare grunnfestede innretninger, men også slike som uten vanskelighet kan fjernes, er forbudt. Det vil lett innses at det for oversiktens skyld må være likegyldig om f.eks. salgskiosker står på grunnmur eller er anbragt på hjul" (side 69). Det er ikke uttalelser i Ot.prp. nr 53 (1961–1962) eller Innst. O. XIV (1962–63) som tilsier at veglova § 30 første ledd har en snevrere rekkevidde enn det som følger av innstillingen fra lovkomiteen. Jeg tilføyer at jeg ikke kan se at senere lovendringer kaster lys over rekkevidden av § 30 første ledd.
- (61) Forarbeidene legger altså opp til en funksjonell og formålsbestemt tolkning av bestemmelsen. Ut fra en slik tolkning mener jeg nokså klart at parkering av biler generelt omfattes av begrepet opplag og at en bil i bestemmelsens forstand må ansees som en større innretning. Dette gjelder selv om parkering av biler ikke er nevnt i forarbeidene. Det foreligger etter mitt syn ikke reelle grunner som taler for at parkering av biler i denne sammenheng skulle stå i en annen stilling enn mange andre typer opplag og innretninger som utvilsomt rammes av bestemmelsen. Mitt syn er altså at biler generelt må ansees som større innretninger. Forbudet kan ikke forstås slik at det skilles mellom store og små biler, for eksempel slik at det gjelder varebiler og ikke personbiler.

- (62) Bygninger, opplag og større innretninger er etter § 30 første ledd forbudt i hele det området som er innenfor byggeforbudsgrensen i § 29 uten at det skal foretas en særskilt vurdering i forhold til lovens formål av det konkrete tiltaket. Parkering av biler omfattes derfor etter mitt syn av forbudet uten at det skal skje en nærmere vurdering av for eksempel siktforholdene på stedet. En innskrenkende tolkning – som det vil være her å innfortolke et formålsbestemt tilleggskrav – har etter mitt syn verken støtte i ordlyden eller forarbeidene. At et slikt tilleggsvilkår gjelder for enkelte – men ikke alle – de alternativer som nevnes i loven, har heller ingen støtte i ordlyd eller forarbeider.
- (63) At forbudet i veglova § 30 første ledd i en del sammenhenger ikke er håndhevet, kan ikke medføre at det er bortfalt, med den konsekvens at det ikke skal tas hensyn til det ved en senere ekspropriasjon.
- (64) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Lagmannsrettens overskjønn, slutningen punkt 2, oppheves.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Akershus fylkeskommune v/Statens Vegvesen Region Øst til Oppegårdveien 2 AS 114 140 – etthundreogfjortentusenettthundreogførti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

Riktig utskrift bekreftes: